

INDEXI

1/2012

INDEXIN

uusi hallitus esittäytyy

KOKEMUKSIA ETSIMÄSSÄ

filosofi Euroopassa ja sosiologi erämaassa

VOIMAA HUOMISEEN

elämän vedestä

BILEITÄ VAI BYROKRATIAA

keskustelua kattojärjestön funktiosta

HURME 2011

pelkoa ja inhoa Puutarhakadulla

INDEKSI

1/2012

Päätoimittaja

Harley Bergroth (hamber@utu.fi)

Toimittajat

Harley Bergroth

Pihla Hänninen

Tiila Juuti

Pyry Kantanen

Jarno Knuutila

Emma Lamberg

Eero Löytömäki

Jani Moilanen

Joni Tauriainen

Taitto ja ulkoasu

Harley Bergroth

Ilmoitusmyynti

Harley Bergroth (hamber@utu.fi)

Tiila Juuti (tiila.juuti@utu.fi)

Kalle Karppinen (kalle.karppinen@utu.fi)

Kannen kuva

Elina Rantanen

Julkaisija

Index Yhteiskuntatieteet ja

kasvatustieteet ry

Assistentinkatu 7

20014 Turku

Levikki

120 kpl

Painopaikka

X-Copy

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan tervehdys	4
Indexin hallitus 2012	5
Jäsenjärjestöjen hallitukset vuonna 2012	8
Uutta vuotta paossa	10
Minne menet, Pohjois-Korea	12
Kauhuelokuvafestivaali Hurme 2011	14
3 hyvää syytä pilata terveytesi viskillä	18
Byrokratiaa vai leipää ja sirkushuveja	20
Puheenjohtajan kommentti	21
Parhaasta tavasta nauttia yksinäisyydestä	23
Tuulimyllyjä vastaan - vaihto-opiskelijana Euroopan sydämessä	26
Kuinka kauan on ikuisuus?	29

Indeksin vuoden ensimmäinen numero hahmottui päätoimittajan mielessä ilman teemaa, koska luottamukseni siihen, että meillä yhteiskuntatieteilijöillä on aina ajankohtaista ja ajatonta sanottavaa on kova. Tässäkin lehdessä toimituskunta tähyilee menneeseen ja tulevaan, sekä tekee matkaa niin maailmalle kuin omaan sisimpäänsäkin. Itsetutkiskeluun on ryhtynyt myös kattojärjestömme Index, jonka rakenteita koetellaan mielenkiintoisen debaatin muodossa käsissäsi olevan lehden sivuilla. Suuret kiitokset kaikille kirjoittajille.

Odotettu, myyttinen 2012 on varmasti jälleen monella tavalla erikoislaatuinen ja mielenkiintoinen vuosi. Nouseeko republikaani takaisin valtaan USA:ssa? Miten euroalueen vakaus kehittyy? Tekeekö Ultra Bra lisää keikkoja? Jalkautuuko Index järjestönä entistä vahvemmin opiskelijoiden keskuuteen vai vetäytyykö se kasvottomaksi koneistoksi ainejärjestöjen taakse? Kävipä näissä ja lukemattomissa muissa päivänpolttavissa kysymyksissä miten tahansa, joillekin ilmassa ovat epäilemättä maailmanlopun merkit.

Maailmanlopun lähestyminen on hieno tekosyy tehdä paljon muutakin, kuin miettiä vakavia. Nauti ystävien seurasta ja yliopistorientojen uusista tuttavuuksista, hyppää laskuvarjohyppy, opettele uusi soitin, reppureissaa Afrikan halki ja viimeistään joulukuussa juhli kuin viimeistä päivää. Mikä parasta, kaikesta tästä tai mistä tahansa muusta mieltäsi stimuloivasta voit kirjoittaa Indeksiin. Tuleva vuosi on mahtava tilaisuus saattaa lehden sivuille kanssaopiskelijoiden ihailtavaksi vähintään se yksi hengentuotos, jonka olet aina haaveillut tekeväsi, oli se sitten puhuttelevaa kuvamateriaalia tai vangitsevaa tekstiä, ensikäden kokemusta tai silkkaa tajunnanvirtaa. Allekirjoittaneeseen voi aina ottaa yhteyttä.

Itse yritän tämän vuoden aikana tehdä mahdollisimman paljon asioita, joita en ennen ole tehnyt, alkaen tämän lehden toimittamisesta. Ehkä saatte vielä myöhemmin tänä vuonna lukea päätoimittajan zumba-oppaan ja ehkä viimein saan maistettua maapähkinävoita. Hyvin todennäköisesti maailmanlopun h-hetki joulukuun lopulla menee monilta ohi baarin tiskillä tai Semi Burgerilla jonottaessa ja aamuinen päänsärkyepidemia saa puolet kaupungista toivomaan joukkotuhoa, joka taas kerran teki oharit, mutta tuli se maailmanloppu tai ei, tuskin kokemuksiin ja hetkiin tarttumalla missään tapauksessa lopulta kovin paljoa ainakaan häviää.

Elämysrikasta alkanutta vuotta Indeksini lukijoille!

HB

Pääkirjoitus

Puheenjohtajan tervehdys

Indexin vuosi 2012 on alkanut osaltani mieteliässä tunnelmissa. Tiedekuntajärjestöllämme on vakiintuneita tapoja, perinteikkäitä tapahtumia ja tutuiksi tulleita käytäntöjä, mutta silti en ole reilun vuoden mittaisen tuttavuutemme aikana päässyt käsitykseen siitä, mikä on Indexin ydin. Onko sen perimmäinen tarkoitus yhdistää ainejärjestöjä vai yksittäisiä opiskelijoita? Onko sen ensisijainen tehtävä järjestää bileitä vai edunvalvontaa? Onko maailmaasyleilevänä tavoitteena luoda suurta yhteiskuntatieteellistä yhteenkuuluvuutta opiskelijoiden välillä vaiko edistää jäsenjärjestöjen omaa toimintaa välttäen toiminnan päällekkäisyyksiä?

Näihin kysymyksiin pyrin löytämään vastauksia hallitukseni kanssa kuluvan vuoden aikana. Karkeina lähtökohtina voisi sanoa olevan Indexin varsinaiset jäsenet eli jäsenjärjestöt sekä se kysyntä, mikä jäsenjärjestöjen sisällä muodostuu. Tarkoituksena ei ole runtata toimintasuunnitelmaan vuodesta toiseen laimeaa mielenkiintoa herättäviä tapahtumia, jotka pitää järjestää vain, koska ennenkin on järjestetty. Silppuisen kokonaisuuden sijaan pitkän tähtäimen pyrkimyksenä on selkeä rakenne toiminnasta ja tapahtumista, joiden olemassaolo pystytään perustelemaan.

Index-kuvan hajanaisuuteen on havahduttu muillakin tahoilla. Tästä Indeksinkin ensimmäisestä numerosta löytyy sivulta 20 keskustelunavausta, jonka toivon herättävän ajatuksia niin jäsenjärjestöjen hallituksissa että yksittäisissä opiskelijoissakin. Myös viime loppusyksyn palautekysely toi esille näkökulmia, joita hallituksen sisältä voi olla vaikea nähdä. Kyselyn tuloksia otetaan huomioon jatkossa ja niistä saamme lukea myös Indeksinkin sivuilta myöhemmin keväällä.

Toivon, että vuosi 2012 on Indexissä jonkinasteinen muutoksen vuosi. Jos sinulla on jokin näkemys Indexin toimintaa koskien ja palautekysely meni ohi silmien, ota ihmeessä yhteyttä!

Talvisin terveisin,

Tiila
Puhis

INDEXIN HALLITUS

2012

Tässä he ovat, Indexin hallituksen edustajat vuonna 2012. Päätoimittaja tenttasi jäsenistöä asiasta ja asian vierestä.

1. Pääaine
2. Mistäpäin olet kotoisin?
3. Odotuksesi hallitusvuodelta?
4. Esikuvasi
5. Mikä nauratti viimeksi?
6. Vapaa sana

PUHEENJOHTAJA

Tiila Juuti

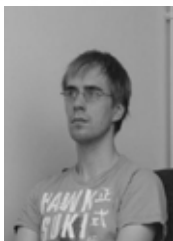
1. Sosiaalipolitiikka toistaiseksi, vuoden päästä todennäköisesti taloussosiologia.
 2. Uudestakaupungista, tuosta länsirannikon helmestä.
 3. Jotain vanhaa, jotain uutta. Ehkä lainattua ja sinistäkin.
 4. Useat häikäisevät sosiaalitieteilijät, sanotaan vaikka Bauman.
 5. Kallen "emansipatorinen tosikkonainen" -imitaatio
 6. "Omenan kuoressa on reikä. Jos siihen painaa korvansa kiinni ja kuuntelee tarkasti, voi veden ja tuulen ääniltä erottaa astioiden helinää. Toukka tiskaa."
- Risto Rasa

OPINTOSIHTTEERI

NETTIVASTAAVA

Johannes Elmnäinen

1. Valtio-oppi
2. Piispanlinnan lähipitäjästä
3. Mietin pitkään, vastaisinko "Sex, drugs & rock'n'roll" vai "kopo, netti ja järjestötoiminta", kunnes tajusin että kyseessä on sama asia. Eiku.
4. Yoda. "Fear is the path to the dark side"
5. Programmer Ryan Gosling
6. Muilla on vapaata sanaa tän verran, mulla sivu. HÄHÄ

SIHTEERI

VARAPUHEENJOHTAJA

Pyry Kantanen

1. Taloustiede, se valtiotieteellinen
2. Pyhtää, Kymenlaakso. Haastan teidät etsimään sen kartalta.
3. Linjauskäden ylläsiittuminen
4. Sen lisäksi, että Uno Cygnaeus oli epäilemättä helvetin mukava jätkä ja Suomen kansakoulun isä, hän ehti myös opiskella 9 vuotta yliopistossa railakasta opiskelijaelämää viettäen.
5. Punainen Tiili. Vastasin viime vuonna vastaan kohtaan "Zeitgeist" ja voin vakuuttaa, että tällä kertaa nauruni oli ihan hyväntahtoista.
6. Terveisiä Salelle, sun pieni pää tarvii lomaa!

TIEDOTTAJA

TUUTORVASTAAVA

Viivi Strömberg

1. Psykologia
2. Espoosta alunperin
3. Toivon luovani Indexin kautta enemmän kontakteja muihin ainejärjestöihin sekä kehittävänä omia toimiani Indexissä.
4. Ei ketään tiettyä, kunnioitan kaikkia, jotka elävät elämäänsä kuten haluavat aiheuttamatta muille turhaa vahinkoa.
5. Tungin suuhun 12 vahtokarkkia ja yritin sanoa "pökkivät puput"
6. Kauko Röyhkältä kuulua: "Parempi elää mielenkiintoinen elämä, kuin kuolla mielenkiintoinen kuolema". Spämmivastaavan roolissa kehoittaisin lisäksi kaikkia liittymään Index-infolle!

TALOUDENHOITAJA

KOPOVASTAAVA

Kalle Karppinen

1. Sosiaalipolitiikka
2. Syntynyt Tukholmassa samaan aikaan kun Badding kuoli, kasvanut Kirkkonummella.
3. Korruptiolahjoja ja kavalluksia
4. Ihmiset, jotka tekevät enemmän kuin puhuvat
5. Family Guy
6. Koska tämä on vapaa sana, haluan lainata toveri Stalinia: "Luottamus hyvä, kontrolli parempi."

SVOL-VASTAAVA TUUTORVASTAAVA ALUMNIVASTAAVA

Timo Koivisto

1. Poliittinen historia
2. Joensuusta
3. Hauskoja iltoja, hitaita aamuja, ahke-
raa linjaamista ja muuta sen sellaista.
4. Piisamirotta muumeista (Vaikken itse
filosofi olekaan) Pessimisti ei pety!
5. Varmaan joku todella mauton vitsi.
Luultavasti liittyi jollain tapaa juuta-
laisiin.
6. Camp-huumori on täysin ala-arvos-
tettu taiteenlaji.

JUHLAVASTAAVA

Roosa Sandell

1. Tilastotiede
2. Kaarinasta
3. Odotan 2012 hallitusvuodelta paljon
mielenkiintoisia kokemuksia ja uusia
upeita ihmisiä.
4. Esikuvani ei ole ketään tietty henkilö
vaan hän on sellainen ihminen ketä
hoitaa miljoona asiaa samaan aikaan ja
ehtii joka puolelle stressaamatta ja samalla
elämästä nauttien. Eli siis äiti.
5. Nauroin viimeksi äsken, kun katsoin
statistikan pikkujouluristeily kuvia.
6. Starbucks Suomeen!

KULTTUURIVASTAAVA

Anne Härkälä

1. Sosiologia
2. Porista
3. Sopivasti kiirettä, uusia kasvoja ja
kokemuksia.
4. Lady Di. Sorrettu, hyväntekijä. Ihana.
5. Simmel, kun tyypit Sklubihuoneella
ehdottivat, että laitan sen kohtaan neljä.
6. "Don't say 'what,' say 'pardon,' dar-
ling, and do as your mother tells you."
Helen Fielding, Bridget Jones's Diary

YMPÄRISTÖVASTAAVA LIPPU-UPSEERI

Jaakko Havia

1. Sosiaalityön mieskiintiötä täyttämässä
2. Sittemmin Salon kaupunkiin liitetystä
Perniöstä
3. Suojatyöpaikanomaisesta vastuual-
ueestani huolimatta odotan innolla indeksin
tapahtumia ja vuoden myötä syntyviä uusia
tuttavuuksia.
4. Paavo Väyrynen. Tätä kirjoittaessani ei
presidentinvaalien tuloksesta vielä ole tietoa,
mutta puoluekannasta riippumatta vanhalle
kehäraakille täytyy nostaa hattua sinnik-
kydestä.
5. Hieman kyllä huvitti, kun tutustuin siihen
akateemiseen rääkkiin, jonka olen kulu-
valle vuodelle itselleni aikatauluttanut. Voi
kyllä olla, ettei tämä jaksa naurattaa kovin
pitkään.
6. Mitä yhteistä on Paavo ja Vuokko Väyry-
sellä? - Molemmat rakastavat samaa miestä.

JUHLAVASTAAVA

HYVINVOINTIVASTAAVA

Liisa Sara-aho

1. Logopedia
2. Jämsä, Keski-Suomi
3. Odotukset tulevasta vuodesta ovat val-
taisat. En ole ennen ollut mukana järjestö-
toiminnassa, joten olen nyt hirmu innois-
sani, vaikka indexiin vähän vahingon kautta
ajaudiinkin. Aivan mahtavaa tutustua uusiin
ihmisiin ja kokea uusia asioita.
4. "Kukaan ei selviydy ilman ihmisten
muodostamaa yhteisöä". En kuollaksenikaan
keksinyt itselleni esikuvaa, joten lainasin
Viisauden tiellä -kirjasta Dalai Laman
viisaita sanoja.
5. Sana räntäle! Ikinä kuullutkaan! Käveltiin
baarista kotiin lumisateessa, hiutaleita satoi
paljon ja ne oli tosi tosi suuria, painavia ja
märkiä (= "räntälei" turun murteella :D?).
Yöllä yliväsyneenä se kuulosti hassummalta..
Murteet on ihania!
6. Olisin ennemmin lainannut Pää-
liikkö Lentävän Haukan tiippii vertauskuvaa
kohtaan 4, mutta yhteisöllisyys sopii mie-
lestäni indexin kuvioihin kuitenkin parem-
min.

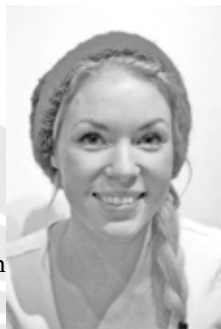
2012

KULTTUURIVASTAAVA EKSKURSIONVASTAAVA Sari Nissinen

1. Aina ajankohtainen taloustiede
2. Kirkkonummen Veikkolasta
3. Paljon penkikuluttamista ideariihien merkeissä ja hienojen ihmisten tapaamista.
4. Arkipäivän sankarit äidistä Kari Grandiin.
5. Mielenliikkeiden sekavuus yhdistettynä levottomuuteen eli kaikki suht tasoton läppä
6. "Aina ei kuitenkaan kannata murehtia onko f edes kuvaus tai olenko minä olemassa" -ohjeita elämään matikan laitokselta vuonna 2011

ULKOSUHDEVASTAAVA EKSKURSIONVASTAAVA Katariina Hava

1. Kasvatustiede
2. Myrskylän mahtikunnasta Lasse Virénin ja Timo T.A. Mikkosen pyhästä. Myöhemmin muutin Porvooseen josta eteenpäin Turkuun.
3. Odotukset ovat hyvin jännät. Porukka on kyllä mitä mahtavinta, joten tiedossa on varmasti huikea (joskin hieman hämmentävä) vuosi.
4. Gandalf! Jumalauta mikä mies! Tippuu syvyyksiin, kuolee semisti ja saapuu takaisin voimakkaampana kuin koskaan vaikka on jo vanha patu. Mainiota.
5. Indexin hallitus ja mahtavat linjaukset viini-illassa.
6. Iskurepliiikkejä nörteille:
"I wish I was DNA helicase so I could unzip your genes"
"Baby, you must be auxin cuz you're giving me rapid stem elongation"
"Baby, you turn my floppy disk into a hard drive"
"YouTube Myspace and I'll Google your Yahoo" Ei mulla muuta. Nähdään Indexin tapahtumissa!

EKSKURSIONVASTAAVA KARTANON EMÄNTÄ Laura Kouttinen

1. Filosofia
2. Eurasta
3. Tulevalta hallitusvuodelta odotan eniten, että pääsen tutustumaan paljon uusiin kiinnostaviin ihmisiin ja järjestämään yhdessä kaikkia mahtavia tapahtumia ja myös sitä, että oppisin jotain yleispätevää järjestötoiminnasta noin yleensäkin, sillä olen täysin uusi näissä kuvioissa.
4. Tärkein esikuvani on Ida Richilieu, henkilö Tom Spanbauerin kirjasta Mies joka rakastui kuuhun, ennen kaikkea siksi, että hänellä on loistava elämänfilosofia ja tarina joka tilanteeseen, mutta myös koska hän on Nainen isolla N:llä.
5. Häpeäflashbäkit viime lauantailta.
6. Ihanaa kevättä ja koko maailmanlopunvuotta 2012 kaikille!

JÄSENJÄRJESTÖJEN HALLITUKSET 2012

Asta Vainionpää (pj)
Katariina Hava (index, kulttuuri)
Annina Laaksonen (vpj, projekti)
Salli Rantanen (siht., wirike)
Mimosa Isomäki (juhlat)
Veera Jokiranta (juhlat)
Eini Saukkonen (työ, ulkos.)
Mari Paajanen (työ, ulkos.)
Outi Aaltonen (tied., tutor)
Annemari Mäenpää (hyv., liikunta)
Anni Mäki (opinto- ja kopo, kv)
Maisa Tuuli (talous)

Eero Kivinen (pj)
Tommi Niinimäki (vpj, kopo)
Petronella Lehtelä (siht)
Lilli Virtanen (talous, kulttuuri)
Jaakko Havia (index)
Marii Koikson (talentia)
Jenni Talvitie (svol)
Anna Lohermäa (juhlat)
Saara Kiema (juhlat)
Susanne Kruth (hyv.)
Maija Hynninen (varat, lippu)
Jenni Tuominen (sopa, tied.)

DIALECTICA

Annika Nivala (pj)
Anni Loikkanen (vpj, kakku, glitter, muoti, hyv.)
Mikko Puumala (siht., tied.)
Sanna Suni (talous)
Marjo Herranen (kopo, www)
Juha Tuomola (sopo)
Laura Kouttinen (index)

Essi Karvonen (pj)
Alar Kaskikallio (vpj, TUPSY, ulkos.)
Sohvi Suominen (siht.)
Hanna Määttänen (talous)
Suvi Peltoniemi (tied., www)
Jade Anttila (emäntä, ymp., vuju)
Laura Blomqvist (spol, työelämä)
Sanni Pesonen (spol, kv)
Santeri Heinonen (kopo, häirintä)
Satu Henriksson (kulttuuri, häirintä)
Janina Nurminen (virkistys)
Enni Eeronheimo (virkistys)
Aino Rantasila (liik., hyv.)
Viivi Strömberg (index)

Riikka Laaninen (pj)
Eero Löytömäki (vpj, hyv., HOL)
Mikko Rintamäki (siht., tied., www)
Simo Ristolainen (talous, valm.)
Antti Laine (kopo, tuutor)
Virva Viljanen (kopo, IAPSS)
Lassi Vainio (walpo)
Riina Lumme (juhlat)
Riina Pursiainen (juhlat)
Marja Heinonen (kulttuuri)
Marianne Leino (työ, excu, ymp.)
Jesse Fomin (liikunta, lippu)
Laura Höykinpuro (varat, ISAH, ulkos.)
Maari Alanko (varat, excu, kv)
+
hallituksen ulkopuolinen toimija:
Timo Koivisto (index)

T-klubi

Maija Sappinen (pj)
Tomi Haapala (vpj, Katsaus)
Lauri Vuori (siht.)
Johanna Lindberg (kopo)
Joonas Ollonqvist (talous, alumni)
Pyry Kantanen (tied, www)
Janne Flinck (projekti)
Jussi-Pekka Rantanen (projekti, lippu)
Linda Järvinen (liikunta)
Mikko Nikkilä (excu)
Olli Kajava (varat)
Johannes Kolu (sopo)
Sari Nissinen (index)

Sklubi

Susa Pääkkönen (pj)
Petteri Säaskilahti (siht.)
Aappo Pukarinen (talous)
Emmi Hautala (urhweilu)
Nirosha Pöyhölä (SVOL, excu, www)
Anne Härkälä (index)
Elisa Tanskanen (juhlat)
Linda Laukkanen (juhlat)
Iiro Salomäki (sopo ja hyv., tiedotus)
Jukka Väisänen (kopo, häirintäyht.)
Maria Seppänen (vpj, ympäristö)
Petra Paavilainen (kulttuuri)
Marjo Mela (vallankumous, häirintäyht.)

PuTeX

Iris Lehtiö, (pj)
Tuire Löhönen, (vpj, tied.)
Ilona Lehtonen (siht.)
Maija Vänninen (talous)
Katri Aro (kopo)
Viivi Hänti (kulttuuri, liikunta)
Liisa Sara-aho (index)
Joanna Kosonen (www)

STATISTIKA

Matti Rantanen (pj)
Jenni Iirola (vpj, talous)
Tanja Salonen (siht)
Riikka Heiskanen (virk., hyv., kopo, sopo)
Roosa Sandell (index)
Juha-Matti Santala (www, kult., tied.)
Juha Paananen (koppi)

UUTTA VUOTTA PAOSSA

Havahduin uudenvuoden kynnyksellä siihen, että kaikki ystäväni olivat paenneet maasta. Ei, he eivät ole vainottuja toisinajattelijoita tai muitakaan poliittisia karkureita. He olivat lähteneet pakoon siksi, että uusivuosi ja sen vietto ahdisti heitä. Jäin ihmettelemään, miksi. Joulukarkuruus on jo niin tunnettu ilmiö, että matkatoimistotkin houkuttelevat paolla loppuvuoden markkinoinnissaan. Syyt tähän joukkopakoon ovat kuitenkin jokseenkin selvät. Paetaan kulutushysteriaa ja sitä alkuperäis-sanomastaan vieraantunutta karnevaalia, mitä joulun nykyisin monelle edustaa. Jouluna tuntuisi olevan tärkeää päästä mahdollisimman kauas pois, vaikkei juhlalta kokonaan välty kaukomaillakaan. Sen sijaan uutenavuotena lähikohteetkin kelpaavat – ainakin oma ystäväpiirini pötki muun muassa Berliiniin, Roomaan, Tukholmaan ja Kööpenhaminaan. Karkuruus on vuodenvaihteessa huomattavasti pienimuotoisempaa kuin jouluna ja näyttäisi houkuttelevan erityisesti nuoria ihmisiä. Mistä ilmiössä on kyse ja mitä uusivuosi siis edustaa, että sitä tulee paeta? Onko tarkoituksena pakoilla vanhaa vuotta, uutta vuotta vai kenties jotain ihan muuta?

“Vieraassa paikassa voi olla kuka vaan - näin ollen myös oma itsensä.”

Ajan kulumista vastaan on turha taistella, ja vuosi vaihtuu lopulta Havaijillakin. Nyky-yhteiskunnassamme se, miten aika käytetään, on kuitenkin saanut keskeisen roolin. Sitä ei saisi tuhllata. Se pitäisi käyttää mielekkäästi. Vuodenvaihteessa suurin osa meistä tekee yhteenvetoa kuluneesta vuodesta ja arvioi sitä, kukin omalla mittapuullaan. Jos siis oletetaan, että joku pakenee vanhaa vuotta, niin koko uusivuosi näyttäytyy eräänlaisena katumusharjoituksena: mietitään omia epäonnistumisia ja sitä, mitä olisi pitänyt tehdä toisin. Kun lähtee matkaan, tavallaan välttyä ottamasta vastuuta kuluneesta vuodesta – kukaan muu ei silloin voi vaatia ihmistä tilille siitä, miten tämä on vuotensa tuhllannut. Toisaalta onko ihminen muutenkaan vastuussa muille kuin itselleen? Juhlahumussa edelliset kaksitoista kuukautta

voi silti hetkeksi pyyhkiä mielestään, mikä onnistuu helpommin, kun poistuu arkisesta elinpiiristään.

Jos edellinen vuosi sapettaa, ajatus uudesta voi helpottaa. Vuodenvaihde kun on hyvä sauma muutoksille, sillä tilinteon ja roomalaisten kynttilöiden lisäksi siihen kuuluu ajatus uudesta alusta. Uuteen alkuun voi olla helpompi päästä vieraassa maassa, sillä siellä voi unohtaa muiden ihmisten odotukset ja olla juuri se, kuka haluaa olla. Espanjalaiskirjailija Antonio Muñoz Molina on kirjoittanut osuvasti, että matkustaessaan ihminen vapautuu, sillä: ”Osa identiteetistämme, sen rasittavin puoli, perustuu sille, mitä muut meistä tietävät tai ajattelevat. --- Kaikessa hiljaisuudessa he pakottavat meidät olemaan sitä, mitä he olettavat meidän olevan, toimimaan sillä tavalla kuin aiempi käytöksemme ja sen myötä tulleet tapamme antavat olettaa ---”. Tällaisessa tilanteessa, tuttujen ihmisten ympäröimänä on siten vaikea tehdä muutosta. Vieraassa paikassa voi olla kuka vaan – näin ollen myös oma itsensä. Siellä voi myös kerätä

rohkeutta alkaa elää uudenlaista, omien toiveiden mukaista elämää. Siinä, missä joulu on kollektiivinen perhejuhla, uusivuosi on itsekkäämpi. Se liittyy enemmän oman itsen ja omien tavoitteiden pohdintaan.

Tehtyäni hieman haastattelutyötä huomasin kuitenkin, että tavanomaisin syy lähtöön taitaa olla seuraava: uudessa vuodessa ei nähdä mitään juhlittavaa ja lähdetään pois, ettei tarvitse. Toisena syynä oli, että lomanjälkeisiin tiedusteluihin vuoden viimeisen päivän kulusta halutaan antaa hohdokas vastaus. Taustalla lymyili myös sosiaalinen paine, jonka voisi veikata helpottavan iän myötä. Voi myös olla, että jotkut eivät halua viettää vuodenvaihdetta kaoottisissa kotibileissä, ehkei heitä ole edes kutsuttu. Tai sitten halutaan vain ottaa vielä arjesta irti ennen paluuta töihin ja opiskeluihin. Joka tapauksessa, hauskaa alkanutta vuotta kaikille Indeksinkin lukijoille!

Emma Lamberg

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

MINNE MENET, POHJOIS-KOREA

Itä-Aasian eristäytynyt kommunistinen monarkia on tähän asti kohdannut nykypäivän haasteet menneisyyden menetelmin, mutta kuinka kauan näin voi jatkua?

Kim Jong-ilin kuolema joulukuussa 2011 ei ollut täysin odottamaton tapahtuma, mutta jätti kuitenkin jälkeensä paljon kysymyksiä ilman vastauksia. Maan ylimmän johtajan paikan kolmannessa polvessa perineen Kim Jong-Unin asema ei ole läheskään yhtä vahva kuin hänen isänsä vuonna 1994, jolloin isä-Kim oli ehtinyt istua politbyroossa jo 14 vuotta ja toiminut taustavaikuttajana vielä kauemmin, kun taas Kim Jong-Unin asemasta suurena seuraajana alkoi tihkua spekulatiivista tietoa vasta vuonna 2009.

Sukudynastian valta on väistämättä siirtynyt yksistä käsistä laajemman joukon käsiin ja yhden eksentrisen diktaattorin oikkujen sijasta huomioon on nyt otettava yhä enenevässä määrin puolueen sisäinen valtapeli, joka saattaa pahimmillaan johtaa sisäisiin valtakamppailuihin ja niistä seuraaviin lisääntyviin ulkoisiin aggressioihin.

Samaan aikaan toisaalla toinen ihmisoikeusrikkomuksista tunnettu Kaakkois-Aasian valtio Myanmar on ottanut viime aikoina edistysaskeleita ihmisoikeuksien saralla ja pitkästä ajasta maassa on jälleen siviilihallitus. Milloin sama tapahtuu Pohjois-Koreassa?

“Pyongyangin itsesuojeluvaistoa ajatellen ymmärtää miksi kansan nälkiinnyttäminen ja ydinaseiden rakentaminen saattaa tuntua houkuttelevammalta kuin oikean hyvinvoinnin luominen”

Suurin este minkäänlaisille poliittisille edistysaskelille ja paras selittäjä Pohjois-Korean linjalle lienee johdon vahva itsesuojeluvaisto: mikä tahansa muutos, joka voisi potentiaalisesti heikentää sen otetta absoluuttisesta päätäntävällä rajojen sisäpuolella altistaisi johdon jonkinlaiseen vaaraan on vältettävä. Romanian Nicolae Ceausescun (1989), Libyan Gaddafin (2011) ja kenties jopa Etelä-Korean entisen presidentin Chun Doo-Hwanin (tuomittiin kuolemaan 1996) kohtalot varjostavat synkkinä diktatuurin johtohenkilöitä. Taloudelliset, poliittiset ja sosiaaliset päätökset on ymmärrettävä kansannousun riskien minimointina ja oman kontrollin maksimointina.

Miksi Pohjois-Korea ei ole sitten toteuttanut samantyyppisiä talousuudistuksia kuin Kiina ja Vietnam, jotka ovat molemmat kyenneet lisäämään kansalaistensa hyvinvointia omankaltaisellaan valtiojohtoisella kapitalismilla? Pitkän aikaa miinusmerkkistä näyttäneen talouskasvu (degrowth-faneille terveisiä) on ajanut hallintoa jopa tarpeettoman ahtaalle ja on vaikea kuvitella, että paha diktaattorikaan haluaisi omalle kansalleen pahaa.

Uudistusten tulppana ovat epäilemättä omalta osaltaan olleet hallinnon johtopaikkoja miehittävä homogeeninen joukko, joka koostuu lähinnä Kim Il-Sungin toisen maailmansodan aikaisista sissitovereista tai heidän jälkeläisistään – kaikki muut kilpailevat ryhmittäytyivät puhdistettiin Korean sodan jälkimainingeissa. On helppo ymmärtää, että revisionistiselta kuulostavista talousuudistuksista ehdottamalla ei voitaneut kyseisen joukon suosionosoituksia vaan pääsi parhaimmalla tapauksella viettämään reipasta leiri-

elämää. Todennäköisesti jopa kulttuurivallankumouksen jälkeisessä kommunistisessa Kiinassa oli enemmän talousalan osaamista ja ennen kaikkea tarvittavaa pragmaattisuutta ja rohkeutta kuin Pohjois-Koreassa nykyään.

Taloudellista kasvua markkinatalouden ehdoilla on vaikea luoda, jos kansaa pidetään täydellisessä pimennossa ulkomaailman asioista, joten Pyongyangin itsesuojeluvaistoa ajatellen ymmärtää, miksi kansan nälkiinnyttäminen ja ydinaseiden rakentaminen saattaa tuntua houkuttelevammalta kuin oikean hyvinvoinnin luominen. Vuosikausia jatkuneen propagandan antaman kuvan Pohjois-Koreasta maailman parhaana valtiona ja todellisuuden välinen kontrasti etenkin Etelä-Koreaan verrattuna on niin jyrkkä, että totuuden käydessä ilmi Pohjoisen eliitin uskottavuus Korean kansan hyväntekijänä olisi hetkessä kadonnut ja käsillä olisi todennäköisesti vallankumous ja romahdus.

1990-luvun alun tulvat, huonot sadot ja siitä seurannut valtion jakelujärjestelmän täydellinen romahtaminen ja nälänhätä pakottivat Pohjois-Korean hallituksen tosiasiallisesti sallimaan pieniä myönnytyksiä markkinatalouden suuntaan ja nykyään esimerkiksi monet perheet maaseudulla viljelevät itse omat ruokansa ja saattavat jopa vaihtaa tuotamiaan hyödykkeitä Kiinasta salakuljetettuihin kulutustavaroihin. Valtion yritykset kääntää kelloja taaksepäin keskusjohtoisuuden suuntaan ovat kohdanneet ennenkuulumatonta vastarintaa ja johtaneet vuonna 2009 jopa suoranaisiin hallituksen vastaisiin mellakoihin.

Kerran saatuaan maistaa taloudellista vapautta pohjoiskorealaiset eivät helpolla luovu itsenäisyydestään ja alistu jälleen kerran valtion kontrollin alle. Jos Kim Jong-Un jatkaa isänsä linjalla, hän tulee todennäköisesti keskittymään sotilasvallan pönkittämiseen ja jättää maaseudun köyhyyden ja nälän heikentämän väestön oman onnensa nojaan pitkittäen näin Pohjois-Korean eliitin selviytymistä.

Jutun innoittamana omatoimimatkaa Pohjois-Koreaan suunnittelevien kannattaa tutustua ulkoministeriön matkustustiedotteeseen ja muistaa, että Pohjois-Korean kansallinen lehtoyhtiö on EU:n mustalla listalla eli matkavakuutuksia voi olla vaikea saada, alueella esiintyy malariaa, koleraa ja tuberkuloosia eli rokotukset on syytä olla kunnossa ja että tenttikirjojen lueskelu rennosti biitsillä makoillen on syytä unohtaa: englanninkielinen yhteiskunnallinen kirjallisuus kun on kielletty.

Pyyri Kantanen

Lähdekirjallisuutta:

Michael Robinson: *Korea's Twentieth Century Odyssey - A Short History*

Eui-Gak Hwang: *The Search for a Unified Korea – Political and Economic Implications*

Andrei Lankovin kolumnit Asia Timesissa: www.atimes.com

JOS LEFFAAN HALUAT MENNÄ NYT...

Varsinaissuomalaisia kauhuelokuvan ystäviä vuodesta 2006 ilahduttanut elokuvafestivaali Hurme täytti viime vuonna kuusi vuotta. Puutarhakadun auditoriossa 4.-5.11.2011 järjestetyllä festivaalilla näytettiin yhteensä kuusi eri tyyppistä elokuvaa, jotka vaihtelivat genreltään perinteisemmästä kauhusta niin toimintaan, blaxploitaatioon, sci-fiin kuin kauhukomediaankin.

Esitetyistä elokuvista pari oli vanhempia klassikkoja, mutta suurin osa festivaalin ohjelmistosta oli saanut Suomen ensi-iltansa lokakuun lopulla helsinkiläisellä Night Visions: Maximum Halloween -festivaalilla, jonka kanssa Hurme tekee tiivistä yhteistyötä. Festivaalin järjestää vuosittain ElokuvaYhdistys Hurme ry ja haastattelin festivaalin yhteydessä tuottaja Hanna Utriaista, joka on ollut mukana järjestämässä Hurmetta sen alkutaipaleelta lähtien.

Hurme 2011

Utriaista viehättää kauhuelokuvissa psykologisten seikkojen lisäksi tunteiden kirjo: ”Kauhu on genrenä monipuolinen – se tarjoaa jokaiselle jotakin,” Utriainen toteaa.

Mikä sitten saa järjestämään kauhuelokuvafestivaalia juuri Turussa? Utriainen nostaa esille henkilökohtaisen kiinnostuksensa aiheeseen: ”Opiskelen HUMAK:ssa kulttuurintuotantoa ja olen tehnyt opinnäytetyöni kauhuelokuvista. Lisäksi Hurmeen kaltaiselle festivaalille on tilausta juuri Länsi-Suomessa”.

Esille kuitenkin nousee huoli esityspaikoista, joita Turun alueella on vain vähän, koska mahdollisuutta ”hulppean indie-elokuvakompleksin” saamiseen ei ole. ”Järjestimme Hurmeen viime

vuonna S-Osiksella, mutta siellä jouduimme rajaamaan ohjelmiston 16mm keloilta esitettäviin vanhoihin kauhuelokuviin,” Utriainen selittää.

Utriaisien oma suosikki aiempien vuosien Hurme-ohjelmistosta on kauhuelementtejä sisältävä fantasiadraama *Låt den rätte komma in*: ”Elokuva oli vuoden 2008 yleisömenestys ja muutenkin tosi hyvä”. Vuoden 2011 ohjelmistosta Utriainen suosittelee erityisesti *Hobo with a shotgunia*, joka nousi myös allekirjoittaneen suosikiksi.

Kaikkien aikojen parasta kauhuelokuvaa udellessa vastaus tulee nopeasti: ”*The Shining* on täydellinen niin visuaalisesti, juonen kannalta kuin sopivasti ontuvien näyttelijöidensäkin puolesta,” Utriainen hymyilee.

Lopuksi lyhyet esittelyt/arviot festivaalilla esitetyistä elokuvista esitysjärjestyksessä.

The Black Gestapo (1975)
Ohjaus: Lee Frost

Festivaalin avannut vuoden 1975 *The Black Gestapo* on ehta blaxploitaatioelokuva, joka sulattaa katsojiensa sydämet 70-luvun estetiikalla ja funk-painotteisella rouhealla soundtrackillaan, josta vastaa säveltäjän Allan Alper. Elokuvasa sorretut mustat kyllästyvät valkoisten huumeidiilersutenöörien ylivaltaan, ottavat oikeuden omiin käsiinsä ja lopulta korruptoituvat itsekin. Elokuvan pääasia on kuitenkin juonen sijaan reteä tunnelmaa, joka syntyy edellä mainitun musiikin lisäksi uhkeista naisista, pyssyjen paukkeesta, napaan auki

olevista paidoista, tuuheista viik-
sistä ja yleisestä kohelluksesta.

Revenge – A Love Story (2010)
Ohjaus: Ching-Po Wong

Teatterilevityksessä nimellä
Revenge – Lupa tappaa levinnyt
hongkongilaiselokuva on musiik-
kivideomaisen hidastempoinen,
yksityiskohtainen ja hyvin raken-
nettu kostofantasia, jossa päähen-
kilö kostaa rakastettunsa raiskauk-
sen tätä hyväksikäyttäneille
poliiseille. Elokuvaa tuo mieleen
vuoden 2003 Oldboyn niin visu-
aalisella kuin hieman temaatti-

*“Kaikkien aikojen
parasta kauhueloku-
vaa udellessa vas-
taus tulee nopeasti”*

sellakin tasolla: molemmat eloku-
vat käsittelevät raskaita aiheita,
ovat rujolla tavalla kauniita ja
onnistuvat pitämään katsojansa
pihdeissään koko elokuvan ajan.

Silent Night, Deadly Night (1984)
Ohjaus: Charles E. Sellier Jr.

”Naughty!” Silent Night, Deadly
Night on hieman erilainen jou-
lu-elokuva pojasta, joka todistaa
vanhempiansa bruttaalin murhan,
varttuu tämän ja lastenkodin
kovan kurin vuoksi kieroksi
psykopaatiksi ja alkaa eliminoida
naapuruston kansalaisia yksi
kerrallaan – pukeutuneena joulu-
pukiksi. Mielenterveyden järk-
kyminen on jo Psykosta tuttu

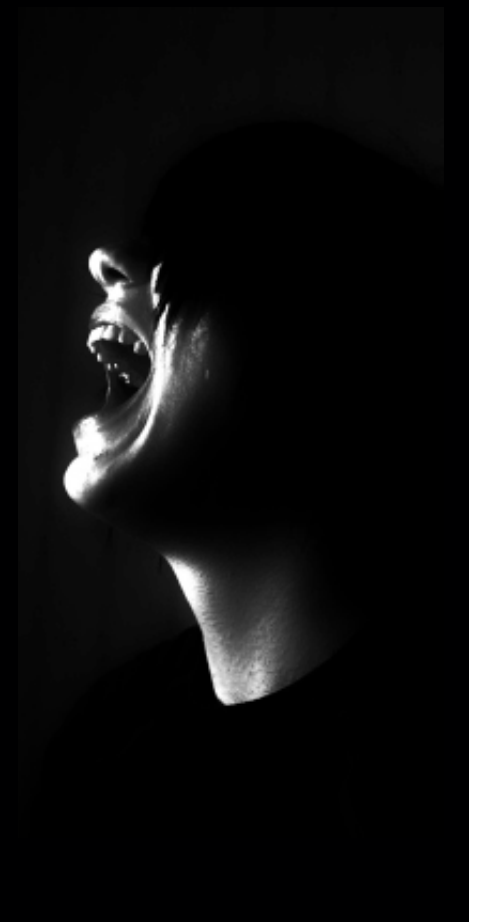
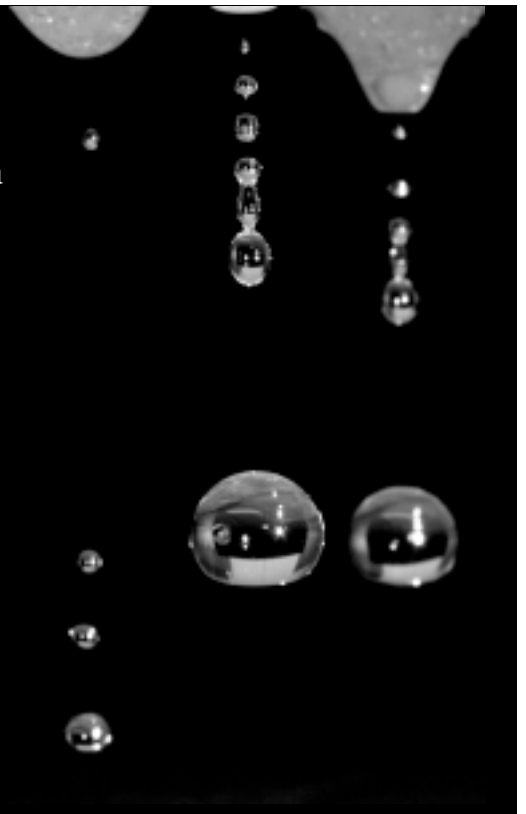
kauhuelokuva-aihe ja synnin
(tissien vilauttamisen) palkka
on kauhussa totta kai kuolema.
Synkeä tarina on onneksi verhottu
kepeään huumoristiseen kaapuun
ja ainakin näytöksessä katsojat
hörähtelivät kilvan tälle komedia-
pläjäykselle.

Inbred (2011)
Ohjaus: Alex Chandon

Inbred on kieroutunut elokuva
nuorisorikollisjoukosta, joka
lähtee syrjäseudulle suorittamaan
yhteiskuntapalvelustaan kahden
sosiaalityöntekijän kanssa. Joukko
joutuu tekemisiin sisäsiittoisten,
vinksahaneiden ja totta kai pa-
hantahtoisten paikallisten kanssa
ja joutuu osaksi näiden omalaatui-
sia huvituksia. Sysimustaa huu-
moria, suolenpätkiä ja väkivaltaa
annostellaan enemmän kuin ko-
titarpeiksi ja elokuva yltyy loppua
kohden melkoisen perverssiksi
friikkisirkukseksi. Nelosen vanhan
sloganin mukaisesti Inbred on ”jo-
tain ihan muuta” – ja vielä vähän
sen yli.

The Hobo with a Shotgun (2011)
Ohjaus: Jason Eisener

Sarjakuva- ja videopeliestetiikasta
muun muassa Scott Pilgrim vs.
The Worldin tapaan ammentava
The Hobo with a Shotgun on
ultratyylikäs tarantinomainen
action-rymistely, joka saa katso-
jansa haukkomaan henkeä in-
tertekstuaalisella ja visuaalisella
ilotulituksellaan. One-linereitä
ei säästellä, kun Rutger Hauerin
esittämä sympaattinen pummi
puolustaa Batmanin Jokeria
muistuttavan rikollispomo Draken
ja tämän sadistipoikien ter-
rorisoiman, kaaokseen luisuneen
kaupungin ja kauniin neitosen
kunniaa haulikko hyppysissään.
Elokuvan musiikki on nautitta-

vaa, kuvaus taidokasta, hahmot viileitä – ja kukapa ei haluaisi nähdä männävuosien Everwood-hurmuri Gregory Smithiä pahiksenä? Sivuhuomiona todettakoon, että tämä eppinen elokuva oli silmämääräisesti arvioiden koko festivaalin suurimman katsojamäärän kerännyt elokuva, eikä se elokuvan ansioihin nähden ole kovin suuri ihmetys.

The Whisperer in Darkness (2011)
Ohjaus: Sean Branney

H. P. Lovecraftin vuonna 1931 julkaistuun samannimiseen novelliin perustuva The Whisperer in Darkness on mustavalkoisuudellaan miellyttävästi vanhoja kauhuelokuvia mukaileva, tunnelmallinen mysteerisci-fi –elokuva. (Parin päivän festivaaliputken jälkeen elokuvakriitikkomme tarkkaavaisuus oli ikävä kyllä sen verran koetuksella, että silmät tahtoivat hieman lupsahdella verkaisen uneliaan kerronnan vuoksi,

eikä kolmen kuukauden väli festivaalin ja lehtijutun deadline välillä ainakaan auttanut muistamaan elokuvan yksityiskohtia ja vivahteita. Pahoittelen!)

Miksi yhteiskuntatieteilijän sitten kannattaisi mennä kauhuelokuva-festivaalille?

Hurme on monipuolinen festivaali, ja kuten festivaalin tuottaja Hanna Utriainen aiemmin totesikin: kauhu on monipuolinen genre. Kauhuelokuvien ei välttämättä tarvitse merkitä katsojilleen vain verta, suolenpätkiä ja viihdettä, vaan niiden, kuten minkä tahansa muunkin taiteeteoksen voi nähdä heijastavan yhteiskuntaa rakenteineen, sosiaalisine ongelmineen ja ihmiskuvineen.

Kauhuelokuvissa voi olla myös varsin purevaa yhteiskuntakritiikkiä! The Black Gestapoa voisi analysoida vaikkapa aikalaisku-

vauksena rodun tai sukupuolen näkökulmasta, Revenge – A love story ja Hobo with a shotgun taipuvat melko vaivattomasti esimerkeiksi viranomaisten korruptoitumisen aikaansaamasta anomiaasta ja sen seurauksista ja Inbredissä taas toiseus ja joukkotunteet ovat erityisen vahvasti läsnä ja Gemeinschaft-Gesellschaft –erottelu miltei silmiinpistävä.

Elokuvakauhuntäyteistä alkuvuotta Indeksinkin lukijoille ja Hurmeen järjestäjille toivottaen,

Piibla Hänninen

Hobo (Rutger Hauer) näyttää Slickille (Gregory Smith), että pummikin voi olla kova äijä (Hobo with a Shotgun photo courtesy of Magnolia Pictures)

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFAN
K E L L A R I

REHTORINPELLONKATU 6

PUH. 250 5515

**Hyödynnä etusi
opiskelijakortilla!**

karnevalikauppa

Carnevalia

Humalistonkatu 5, Turku

p. 02 250 6789 • www.carnevalia.fi

Ma–Pe 10–18 • La 10–15

3 HYVÄÄ SYYTÄ PILATA TERVEYTESI VISKILLÄ

“Too much of anything is bad, but too much of good whiskey is barely enough.”

- Mark Twain

Irlantilainen tai skotti. Highland, Lowland, Speyside, Campbeltown tai Islay. Jenkkilässä bourbon. Blended tai single malt. Savuinen tai makea. Rakas lapsi, viski nimeltään, on löydettävissä useissa eri muodoissa. En kuitenkaan nyt aio keskittyä viskien historiaan, eri alueisiin tai valmistukseen. Syy tähän on lähinnä se, etten niistä juurikaan tiedä. Tiedän kuitenkin mistä pidän. Tiedän myös miksi nautin lasillisesta viskiä, ja miksi sinunkin kannattaisi.

Ensimmäisenä mainittakoon erilaiset sääilmiöt. Suomen syksy ja talvi, miksei satunnaisesti kesäkin, saattavat olla paikoitellen hyvin ankeita ja synkkiä. Lunta tai vettä tulee vaakatasossa, tuuli helisyttää ikkunoita ja parhaassa tapauksessa pakasasteita on enemmän kuin edesmenneellä Kim Jong-ilillä hole-in-oneja. Miksi siis mennä ulos? Ei siellä selviä hengissä. Suositeltavampaa on kaataa itselle lasillinen (hyvää) viskiä, ottaa mukava asento sohvalla ja nauttia elämästä. Ei paljoa kiinnosta jos vesisade hakkaa ikkunaan ja trombi kaappasi juuri naapurin eukon.

Toisena voidaan mainita opiskelijoillekin niin tuttu stressi, oli sen syynä mikä tahansa. Ihmiset ovat jo aikojen alusta etsineet ratkaisua pullosta, mutta turhaan. Oikeilla jäljillä on kuitenkin oltu. Murheet eivät juomalla huku, mutta 4cl hyvää viskiä ja tovi zenmäistä rauhaa toimivat lähes poikkeuksetta. Lisäksi mainittakoon, että jos et asialle mitään mahda niin mitä sitä sen enempää miettimään ja kyllä se deadline sieltä tulee ilman murehtimistakin. Rentoudu, idiootti.

Ankeus ja murheet eivät tietenkään ole ainoat syyt nauttia elämästä viskin kera. Kolmantena tiedossa onkin siis ehkä syistä se tärkein: onnistuminen! Luonnollisesti onnistumisia pitää juhlistaa ja ahkera työ palkita. Jos siis olet kuin minä ja teet suuria asioita lähes päivittäin, palkitse itsesi. Mikäs siis on sen parempaa kuin ansaittu viskihetki elämän hymyillessä? Allekirjoittaneellakin on hyllyssä kandin valmistumista odottamassa jännittävä palkinto, nimittäin Bushmills Malt 16yo.

Herätä siis sinäkin sisäinen hedonistisi ja heittäydy tämän valloittavan, viskinä tunnetun ambrosian pyörteisiin.

Nämä ovat keskeisimmät syyt oman viskiharrastukseni takana, siis jos sitä nyt harrastukseksi voi sanoa. Tai miksei voisi. Jalo on harrastus! Kyseistä toimintaa suosittelen myös sinulle, arvon lukija. Onhan kyseessä sentään niin sanottu 'uisge beatha', eli suomalaisittain elämän vesi. Kyseisellä harrastuksella on kuitenkin myös varjopuolensa, nimittäin jatkuvat huomautukset viskin negatiivisista terveysvaikutuksista ja väistämättömästä, höyryjunan lailla lähestyvästä alkoholiongelmasta. Ei pidä paikkaansa, itsekuria ihmiset! Kyllä jokainen paheita tarvitsee. Sitä paitsi, ei pienessä yömysyssä mitään pahaa ole. Minulla ei ole ongelmaa, sinulla on. Hemmetti.

Lopuksi haluan vielä mainita joitain tärkeitä seikkoja:

- 1) Halvimmat lähi-Alkosta löytyvät "viskit" kelpaavat lähinnä jalkojen pesuun.
- 2) Viskiini ei kuulu jäitä eikä viskiä säilytetä kylmässä. Kylmä turruttaa makuhermoja. Maun ollessa liian vahva, lisää tilkka vettä.
- 3) Viskiä ei kannata juoda humaltumistarkoituksessa. Ikinä. Aamuista olotilaa ei pysty sanoin kuvailemaan. Älä tee samaa virhettä kuin minä.

Budjettiluokan viskisuosituksia:

The Balvenie Doublewood 12yo, Caol Ila 12yo, The Glenlivet 12yo, Evan Williams Single Barrel bourbon

Rakkaudella,

Jarno Knuutila

*"4cl hyvää viskiä ja tovi
zenmäistä rauhaa toimivat
lähes poikkeuksetta"*

Index on hieno järjestö: koko tiedekunnan kokoava voima, poikkitieteellisten suurbileiden järjestäjä sekä jäsentensä koulutuspoliittisia etuja aktiivisesti ajava voima. Sen sijaan, että tiedekuntamme pienehköt järjestöt näpertelisivät yksinään sisäsiittoisia pikkutapahtumia, Index luo viriilin toimintaympäristön, jossa pienilläkin resursseilla toimivat jäsenjärjestöt saavat yhdessä aikaan jotain suurta ja mahtavaa.

Kauniita tavoitteita, mutta edeltävään paatukseen uskovat lienevät samaa porukkaa, jotka pitävät Zeitgeist-liikettä varteenotettavana yhteiskunnallisena ideologiana tai uskovat Venäjän vaalien vilpittömyyteen. Ollaanpa nyt rehellisiä: mitään turkulaisten yhteiskuntatieteilijöiden yhteisidentiteettiä ei ole olemassakaan, Indexin tyhjyyttä ammottavissa bileissä ei käy vanhojen hallituslaisten lisäksi kuin eksyneitä sieluja eikä normiopiskelija edes halua tietää mitä koulutuspolitiikka tarkoittaa. Tiedekuntajärjestömme

Tulevaisuudessa voidaan tarvita hyvinkin nopeita kannanottoja, joiden pikainen valmistelu vaatii kokemusta, näkemystä ja avointa keskustelua. Edunvalvonta ei saa jäädä opintosihteerin ja hallopedien muodostaman pienen piirin harteille. Jos Indexin hallituksen tekemiset eivät ketään kiinnosta eikä asialleen omistautuneita toimijoita löydy, on opiskelijoiden ääni vaarassa hukkuu virkamiesten ja tiedekuntaneuvoston kovatahtoiseen ristiaallokkoon.

Sisarjärjestömme Humanitas tituleeraa itseään ”humanistisen tiedekunnan opiskelijoiden edunvalvontajärjestöksi” eikä toimintasuunnitelmassaan listaa suurta määrää vapaa-ajan tapahtumia, vaan jättää ne suosiolla ainejärjestöjen vastuulle. Humanistien tiedekuntajärjestö pitää päätavoitteinaan keskustelutaluuksia, koulutuspoliittista vaikuttamista ja monimuotoista tiedottamista. Tylsää ja byrokraattista? Sellaisia kattojärjestöt ovat! Humanitaksella on selkeä rooli – se on ennen muuta edunvalvon-

Byrokratiaa vai leipää ja sirkushuveja?

kassakin on kuin Kreikan valtiontalous, joten suurbileiden järjestäminen olisi käytännössäkin täysin mahdotonta. Keskustelutaluuksien ja seminaarien järjestämistä kavahtavat jostakin käsittämättömästä syystä kaikki.

Indexin olemassaoloa on vaikea perustella muulla kuin koulutuspolitiikalla. Tiedekunta ei halua kuunnella erikseen jokaisen kuuden järjestön näkökantoja tai kannanottoja, joten on järkevämpää että tiedekuntatason edunvalvontaa varten on olemassa taho, joka antaa lausuntoja, kertoo opiskelijoiden näkökulman käsiteltäviin asioihin ja pitää yllä suhteita tiedekunnan suuntaan. Indexin tärkein toimija onkin puheenjohtajan sijaan opintosihteerin. Rakennemuutoksen varjon langetessa yliopistomme ylle kopo-sektorin tärkeys korostuu entisestään.

taorganisaatio joka järjestää opintoja tukevaa toimintaa.

Indexin rooli järjestönä on edelleen hämärä. Onko tarkoituksena olla poikkitieteellisten Lynibileiden ja tiedekunnan yhteishengen luoja, vaikka rahaa, saati osallistujia, ei tapahtumiin löydy eikä yhteisidentiteettiä ole pitkällistenkään yritysten jälkeen saatu aikaan? Tarvitsevatko pienemmät järjestöt todella Indexiä järjestämään tapahtumia puolestaan vai onnistuisiko yhteiskuntatieteilijöiden bileyhteistyö ilman että Index toimii välikätenä? Onko toisena vaihtoehtona p-klubilaisten märkä päiväuni – tiukasti edunvalvontaan keskittynyt kasvoton koneisto, jonka virallisena kielenä toimii kopo-jargon? Välillä tuntuu, ettei ketään yksinkertaisesti kiinnosta.

Eero Löytömäki

PUHEENJOHTAJAN KOMMENTTI

Kiitokset Löytömäelle purevasta keskustelun-
kavauksesta! Olen täysin samaa mieltä Indexin
autioiden baaribileiden lohduttomuudesta ja toimin-
nan selkeyttämisen tarpeesta. Hallitustoimijoiden
suuren vuosittaisen vaihtuvuuden vuoksi linjaa on
ollut vaikea löytää eikä epäonnistuneita elementtejä
ole uskallettu karsia riittävän rankalla kädellä. En
kuitenkaan allekirjoita Löytömäen näkemystä
Indexin tarpeettomuudesta edunvalvonnan ulko-
puolella.

On totta, että yhteiskuntatieteilijöiden yhteis-
identiteettiä ei ole olemassa, ja mielestäni ei tar-
vitsekaan olla. On turhaa yrittää rakentaa katto-
järjestölle identiteettiä maskotein ja tunnuslauluin,
kun varsinaisia ”indexläisiä” ovat käytännössä
istuva ja edeltävät hallitukset. Indexin jäseniähän
ovat jäsenjärjestöt, joiden sisäisen koheesion tulisi
olla Indexinkin tavoitteena. Sen sijaan, että Index
järjestäisi tapahtumia jäsenjärjestöjen puolesta, tulee
Indexin tukea jäsenjärjestöjen toimintaa ja säilyt-
tää omat tietyt hyviksi havaitut tapahtumakonseptit.
Vaikka täydellistä yhteisidentiteettiä ei pyrittäisikään
luomaan, voi Index silti edistää järjestöjen yhteistyötä
ja toimia eräänlaisena solmukohtana järjestöjen
välillä.

Esimerkiksi fuksiviikon tapahtumat ovat täysin jär-
keenkäypiä; Itsekin totean usein tuntevani nykyisiä
kaverita alunperin aarteenmetsästy- tai kastajais-
joukkueestani. Tällöin järjestäjän muoto on detalji
– tärkeintä on yhteentuova funktio. Indexin ytimenä
onkin oikeiden funktioiden löytäminen eikä opis-
kelijajärjestön muotoon kompastuminen ja samasta
elintilasta kilpailu jäsenjärjestöjen kanssa. Eräänä
uutena aluevaltauksena Indexillä on yhteistyö tie-
teenalakirjasto Anthropoksen kanssa. Mikä olisikaan
perustellumpaa tiedekuntajärjestön toimintakenttää!

Löytömäen kolumnista haluaisin korjata pari asiavir-
hettä. Entisen Index-edustajan mieleen on ilmeisesti
syöpinnyt vuodentakainen kauhistelu huvenneista
rahavaroista. Vuoden 2011 taloudenhoitajana voin
kuitenkin vakuuttaa, että Indexin talous on tällä
hetkellä huomattavasti paremmalla tolalla kuin vuosi
sitten tähän aikaan. Merkittävän ylijäämäisyyden

ansioista vertaus Kreikan talouteen ei ole perusteltu.
Tietystikään Indexiä ei voi taloudellisesti verrata
Lexin tai TuKYn kaltaisiin järjestöihin, mutta tuskin

tämä on tarpeellistakaan. Ystävien ja vaikutusvallan
tavoittelu taloudellisin meriitein ja esimerkiksi oman
kiinteistön hankkiminen ovat Indexille epärealis-
tista tavoitteita eikä tällaisiin projekteihin löytyisi
varmaan riittävästi motivoituneita toimijoitakaan.
Mielestäni Index voi hiljalleen säästää hieman sukan-
varteen ja tehdä silloin tällöin järkeviä investointeja,
joista on hyötyä myös jäsenjärjestöille. Indexin
toiminta nykyisessä muodossaan ei ole kallista ja
säästöjen suuruus on lähinnä istuvasta hallituksesta
kiinni.

Toinen virhe koskee keskustelutilaisuuksia ja semi-
naareja. Ainakaan viime vuoden hallituskaudella
ei korviini kantautunut toiveita tämääntyyppisestä
toiminnasta. Jos kysyntää löytyy, en millään muotoa
vastusta asiapitoisen ohjelman järjestämistä. Jotta
Indexin toiminta pystytään muokkaamaan kysyn-
tää vastaavaksi, on jäsenien aktiivisesti tuotava se

hallituksen tietoon. Näin jäsenjärjestöistä saadaan irti enemmän kuin vain niiden summa.

En lähtisi Löytömäen tavoin leikkaamaan Indexin toimintakenttää pelkälle kolulutuspolitiikan tasolle. Esille nostettu Humanitas on varmasti perustettu hyvin lähtökohdin pelkäsi edunvalvontajärjestöksi, mutta suoraviivainen yleistäminen tiedekuntajärjestöjen välillä ei mielestäni toimi. Merkitävänä erona muun muassa on, että Humanitaksella on kuitenkin 25 alajärjestöä Indexin 9 sijaan. Tuntuu myös ongelmalliselta repiä jo muodostettuja rakenteita täysin alas – Humanitas perustettiin edunvalvontajärjestöksi, Index pitäisi karsia sellaiseksi.

Löytömäki toteaa useaan otteeseen, miten koulutuspolitiikka ei kiinnosta ja se nähdään harmaana sekä tylsänä. En tavoita ajatusta siitä, miten Indexin toiminnan rajoittaminen pelkkään kopo-sektoriin saisi opiskelijat aktivoitumaan ja näkemään edunvalvonnan sateenkaaren väreissä. Myönnetään tosiasiat: Koulutuspolitiikka on ja tulee olemaan melko pienen aktiivisen joukon harteilla. Merkittävästä rakenneuutoksesta huolimatta on ehkä suurentelua pyrkiä luomaan ”byrokraattista koneistoa kopojargon virallisena kielenään”. Nyt puhutaan kuitenkin tiedekuntatason järjestöstä, jonka koulutuspoliittisista tehtävistä tärkeimpiä on selkeiden kantojen luominen opiskelijoiden intresseistä ja niiden välittäminen hallinnon tietoon. Koulutuspolitiikan huomioiminen Indexissä on mielestäni toiminut ja toimii loistavasti asiantuntevien opintosuhteiden ja kopojojen ansiosta. Löytömäen tekstistä paistaa ehkä tarpeetoman selkeästi subjektiivisuus oman ainejärjestönsä jäsenenä –

eihän Poliitiikan tutkimuksen klubi vahvan toimintapohjansa ansiosta tarvitse tiedekuntajärjestöä muuhun kuin koulutuspolitiikan hoitamiseen. Epäilen kuitenkin, että Indexin tulevaisuus P-klubin edunvalvontasiipinä ei saisi hyväksyntää muiden ainejärjestöjen keskuudessa.

Haluaisin kehottaa kaikkia jäsenjärjestöläisiä – hallituksia etenkin – ottamaan kantaa tähän teemaan. Index on avoin muutoksille, mutta muutoksia ei tapahdu jos niistä keskustellaan suljettujen ovien takana. Jos kaikkien järjestöjen sisällä on vallinnut jo hyvän aikaa konsensus Indexin tarpeellisuudesta pelkkänä edunvalvontakoneistona ja viihteellisempi toiminta on nähty turhimmasta seuraavana, tuokaa se esille. Index on olemassa jäsenjärjestöjä ja niiden jäseniä varten.

Tiila Juuti

Puheenjohtaja
Index yhteiskuntatieteet ja kasvatustieteet ry

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@turunupseerikerho.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Kaivokatu 12
20520 Turku

Parhaasta tavasta nauttia yksinäisyydestä

Mitä tämän artikkelin otsikkoon tulee, niin Mainakin mikäli uskomme Muumilaakson omaa vaeltajahahmoa Nuuskamuikkusta. Ja miksipä emme uskoisi, sillä katoaahan hän aina syksyn tullen talvekseen etelään palatakseen jälleen seuraavana keväänä Muumilaaksoon. Talven aikana kaikki muut Muumilaakson asukkaat nukkuvat talviunta herätäkseen keväällä Nuuskamuikkusen huuliharpun soittoon, jota voidaan pitää Muumilaaksossa varmana kevään merkinä.

Mutta se muumeista. Oma kiinnostukseni vaeltamiseen on peruja niinkin kaukaa kuin vuodelta 2003. Kävin silloin vaellusrippikoulun Enontekiöllä, jonka aikana vaelsimme omalla vaellusporukallamme Hetta-Pallas -reitillä, jolle kertyi mittaa runsaat 50 kilometriä viiden päivän aikana. Olin tuolloin viidentoista. Ajattelin riparin jälkeen, että sitten aikuisempana valloittaisin tunturit uudelleen joko yksin tai kaverin kanssa. Tuo ajatus odotti toteutumistaan 7-8 vuotta laskutavasta riippuen, sillä vaelsimme kaverini Esan kanssa viime syyskuussa Saariselällä 78 kilometriä neljässä päivässä. Miten tähän tultiin ja mitä vaeltaminen oikeastaan merkitsee? Siitä seuraavassa.

Eräs ystäväni on jo useamman vuoden ajan harrastanut vaeltamista, ja pitää sitä henkireikänsä ja lähes välttämättömänä vastapainona henkisesti raskaalle työlleen. Olen kuunnellut kateellisena tarinoita kuinka hän ja hänen kaverinsa kävivät Kevon kanjonilla aivan Suomen päälaen tuntumassa tai vaelsivat yhden Suomen suosituimmista vaellusreiteistä, Karhunkierroksen.

Lopulta kesällä 2010 päätin lopettaa pitkäaikaisen haaveilun toistaiseksi toteuttamatta jääneestä unelmasta, ja kysyä kaveriani seuraavaksi syksyksi vaeltamaan kanssani. Kaverini suostui, ja vuosi olisi samalla tarpeeksi riittävän pitkä aika fiilistellä ja suunnitella tulevaa vaellusta. Päätimme vaelluksemme kohteeksi Saariselän entisen valtionpäämiehemme mukaan nimetyn Urho Kekkosen kansallispuiston. Vaellus suoritettaisiin parhaaseen ruska-aikaan, eli syyskuun ensimmäisen ja toisen viikon taitteessa vuonna 2011. Siirtymisen vaelluksemme aloituspaikkaan Saariselän Kiilopäähän taittaisimme julkisilla: ensiksi yöjunalla Turusta Rovaniemelle ja Rovaniemeltä Kiilopäähän linja-autolla.

Lopulta koitti syyskuu, ja oli vaelluksen aika. Olin kesän aikana varustautunut vaellukseen investoimalla uudenkarheisiin (ja aivan hel*tin) kalliisiin

vaelluskenkiin ja uutuuttaan rohisevaan rinkkaan. Vaelluksen muut tykötarpeet, kuten trangian, sain hankittua perhetuulta. Ainiin, tärkein meinasi unohtua: ostimme kaverini kanssa nimittäin ihan vain varmuuden vuoksi sadetta kestävämmän ja vaelluksen aikana legendaksi muodostuneen runsaat parikymmentä euroa kustantaneen Jotos Eiger -teltan. Älkääkö kysykö enempää. Tai kysykää, mutta vastaukseksi riittänee jos kerron, että ei ole kovin mukava yöpyä teltassa joka on yhtä märkä sekä päältä että sisältä kosteahkon yön jälkeen. Onneksi tätä nautintoa kesti tasan yhden yön, ja saimme nukkua loput kaksi yötä autiotuvissa ja viimeisen yön hotellissa aloituspaikassa Kiilopäässä.

En aio sen enmpää tarinoida omasta vaelluksestani, vaan pohtia että mikä saa ihmiset patikoimaan päämäärättömästi ympäri erämaita ja vieläpä useamman päivän – joskus jopa vuosien – ajan. Joku tässä aktiviteetissa siis selkeästi kiehtoo ihmisiä. Paljastaisiko vilkaisu Wikipediaan – tähän modernin yhteiskunnan Raamattuun - mistä tässä touhussa olisi kysymys? Wikipedian määritelmän mukaan vaellus on pidempikestoinen retki, jossa yövytään maastossa, mahdollisesti autiotuvissa useita kertoja yhden matkan aikana. Määritelmä on lyhyt ja ytimekäs, joskin sangen löyhä. Tässä määritelmässä huomio kiinnittyy ennen kaikkea matkan keston. On olemassa myös erilaisia vaelluksia. On kalastusvaelluksia, pyhiinvaelluksia, vuoristovaelluksia, hiihtovaelluksia. Vaellusten kirjo näyttää siis loputtomalta.

Millaisena itse näkisin ja määrittäisin käsitteen vaeltaminen, ja mitä se minulle henkilökohtaisesti merkitsee? Täytyy rehellisesti sanoa että nämä kaksi edellä mainittua vaelluskokemusta, joiden välissä ku-

“Yksinäisyyden tunnetta erämaassa voi pitää vapauttavana. Se ei liity sosiaalisten suhteiden puutteeseen”

lui vaatimattomat kahdeksan vuotta, eroavat merkittävällä tavalla toisistaan. Vaellusriparilla huomioni kiinnittyi enemmän kaikkeen itse varsinaisen vaelluksen ulkopuoliseen. Tällä ulkopuolisella viittaaan ennen muuta muihin ryhmäläisiin ja entuudestaan tuntemattomiin ihmisiin. Tästä ensimmäisestä vaelluksestani en – myönnettäköön - muista kovinkaan paljoa. Mutta sen ainakin muistan, että vaellus tuntui yhtä pitkältä kuin tämänsykyinen. Ainoana erona on se, että viime syksynä suoritettulla etapilla oli mitaa lähes 30 kilometriä enemmän, ja se suoritettiin lisäksi lyhyemmässä ajassa. Viimesykyinen vaellus toimi samalla eräänlaisena palkintona rankasta kolme kuukautta kestäneestä fysiikkaa vaatineesta kesätyörupeamasta. Ja tietynlaisena syksyn alullepanijana tietenkin ennen edessä koittavaa rankkaa opiskelusykyä ja kandintekorumbaa (kyhäsin kandin lopulta kasaan kahdessa kuukaudessa).

Mitä tulee tämän artikkelin otsikkoon, niin huomasi vaelluksen aikana tavattomasti nauttivani yksinäisyydestä. Tosin en ollut liikkellä yksin, vaan

kaverini seurasi uskollisesti vierelläni. Lisäksi metsässä ei ole ikinä täysin hiljaista, sillä risut ja käävät rapisevat jalkojeni alla. Vaelluksen lomassa saatat kuulla metsän eläinten kaiun ja sopuleiden suhinan lehtikasassa. Mutta joka tapauksessa: et tapaa erämaassa kavereitasi, et perhettäsi ja lisäksi olet mitä suurimmalla todennäköisyydellä mobiili-

viestinnän ulottumattomissa. Yksinäisyyden tunnetta erämaassa voi pitää vapauttavana. Se ei liity sosiaalisten suhteiden puutteeseen. Sellaista tunnetta meistä jokaisen luulisi toivovan. Se myös toimii eräänlaisena vaelluksena myös omiin senhetkisiin ajatuksiin ja herkistää myös omille tunteille. Muistan valuttaneeni muutaman kyneleen matkan aikana, mikä kertoo osaltaan kokemuksen intensiivisyydestä. Samalla omat luonteenpiirteet tulevat selkeämmin esiin: toiset kiinnittävät huomionsa ympäristöön ja toiset taas siihen, että pysytäänkö etukäteen suunnitellussa aikataulussa. Erilaiset luonteenpiirteet eivät asetu vastakkain, vaan valettaessa kaverin kanssa ihmisten erilaiset persoonallisuudet täydentävät toinen toisiaan.

Olen palannut mielessäni useasti viime syksyn alun vaellukseen. Muutaman ensimmäisen viikon aikana vaelluksen jälkeen selasin lähes päivittäin vaelluksella tallennettuja videoita ja valokuvia. Selaustiheys pidentyi viime syksyn kuluessa, mutta siitä huolimatta avatessani vaelluskansiot, täyttää sydämeni valtava kaipuu erämaahan. Ehkä palaan sinne jälleen ensi syksynä niin kuin Nuuskamuikkunen muumilaaksoon kevään ensimmäisenä päivänä.

P.S. Lisää tunnelmia Saariselän-vaelluksesta voi lukea ja katsoa blogista, joka löytyy osoitteesta: <http://lapinurhot.blogspot.com>.

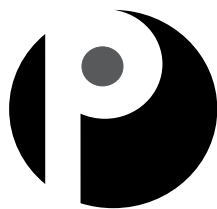
Jani Mailanen

OPIISKELIJA- HAALARIT

OMALLA VÄRILLÄSI
JA OMALLA MALLILLASI
PIENISSÄ JA
SUURISSA ERISSÄ

PARHAAT
BILEASUT

PUTSIINI OY

Toivolantie 310
19470 Pertunmaa
puh. 010 2712713 fax 015-680 810
putsiini@putsiini.fi
www.putsiini.fi

TUULIMYLLYJÄ VASTAAN

Vaihto-opiskelijana Euroopan sydämessä

Oli outo tunne, kun pilvien keskeltä lentokone laskeutui yksitoista metriä merenpinnan alapuolelle. Näytöllä vilahtava luku oli ensimmäinen todellinen osoitus siitä, etten ollut enää kotimaassa. Renkaat koskettivat kiitorataa, ja niin Alankomaat – tuttavallisemmin Hollanti – antoi minulle tervetulo-suudelman, eurooppalaisittain molemmille poskille, samalla kun

samalla reissulla vuorokauden Amsterdamissa, joten voin sanoa, että määränpääni, maan toiseksi suurin kaupunki 650 tuhannella asukkaallaan, ei muistuta pääkaupunkia juuri ollenkaan. Amsterdamin kanaalit ja pittoreskit talot ja historian hajuiset kadut ovat kaukainen muisto täällä, sillä Rotterdam on moderni jokaisella tasolla; se pommitettiin toisessa maailmansodassa maantasalle

konttirivistöt jatkuvat ja jatkuvat loputtomana metallimerenä. Täältä puuttuu myös marijuanahaju, johon törmäsi Amsterdamissa vähintään viidenkymmenen metrin välein. Rotterdam ei olekaan samanlainen nautintojen kaupunki kuin turistien juma-loima Adam. Täällä kiusauksia osataan vastustaa. Paikalliset eivät kuulemma tupruttele pilveä kuin pari kertaa vuodessa. Kummallista

mietin, että täällä minun pitäisi viettää seuraavat viisi kuukautta elämästäni.

Scipholin lentokentän kellarikerroksesta etsin junan Rotterdamiin. Tällä neljänkymmenenviiden minuutin matkalla ikkunoista kohtaa klassisen mielikuvan Hollannista: maa leviää alavana, kunnes vajoaa horisonttiin; joet puhkovat maisemaa; lampaita ja maatiloja näkyy siellä täällä keskellä loputtomia peltoaukeamia, jotka vihertävät jopa tammikuussa. Hollanti on niin tasainen maa, että se saa Suomen näyttämään alppimaalta.

Sade ja tuuli otti minut vastaan Rotterdamin juna-asemalla. Olen käynyt kerran aiemmin Hollannissa purjehtimassa ja vietin

ja keskusta uudelleenrakennettiin vuoden 1940 jälkeen. Horisonttilinja nousee vieläkin päivä päivältä, kun uudet pilvenpiirtäjät tavoittelevat yhä korkeammalta taivaspaikkaansa. Kaikkialla kuuluu metallin kilkettä, nostokurkien hurinaa. Ratikat vingahtelevat kiskoillaan. Myyjät huutelevat Blaak-marketin kojujen alla, jossa tuoksuu kalat, kalmarit ja eksoottiset hedelmät. Myyntipöydiltä löytyy rojua ympäri maailmaa.

Ensimmäiseksi tulee mieleen, että Rotterdam elää ja liikkuu; tämä on paikka, jossa asioita tehdään eikä vain yritetä. Kaupungin yleisilmettä hallitsevat leveä joki ja mahtavat sillat. Kaupungin satama on maailman kolmanneksi suurin – the Gateway to Europe – ja sen

kyllä, mutta he paljastavat tällaisen seikan itsestään parin minuutin keskustelun jälkeen (pilvi taitaa olla helppo puheenaihe turistien kanssa). Vieras huomaakin nopeasti, että jokainen paikallinen osaa puhua englantia. He ovat paitsi ystävällistä ja monikulttuurista kansaa, niin myös Euroopan pisin kansakunta. Paikallisessa elokuvateatterissa voisi ajaa moottoripyörällä istuinrivien väleissä.

Ainoa huolenaiheeni tässä tekemisen kaupungissa oli se, että ihmiset keskittyvät liikaa rahan takomiseen ja talouden rattaiden ylläpitämiseen. Silloin humanistiset aineet yleensä pyyhkäistään takahuoneeseen. Tämä pelkoni realisoitui nopeasti. Kun vietin

“Paikallisessa elokuvateatterissa voisi ajaa moottoripyörällä istuinrivien välissä”

muiden kv-opiskelijoiden seurassa tervetuliaisviikonlopun, niin tunsin itseni todella uhanalaiseksi lajiksi. Paikalla oli noin satakunta ihmistä, joista kaksi

opiskeli lakia ja loput kauppatiehteitä. Tuntuu oudolta olla juhlien virallinen näyttelyeläin ja kummajainen.

Tämän ja huonon sään lisäksi ainoa murheenaiheeni on asunto. Se sijaitsee kilometrin yliopiston kampuksesta, pari kilometriä keskustasta, ja kirkkaana päivänä rakennuksen kattoterassilta usko todistavansa näkymää puolesta Alankomaiden valtakunnasta. Ulkoiset puitteet ovat kunnossa, mutta sisältö on kamala. Huoneeni on suuri, mutta karu; sisustukseen kuuluu sänky, pöytä ja pari kaapistoa. Lattiaa peittää kokolattiamatto, ja ilmassa leijalee koiperhosia. Jaan keittiön, suihkun sekä vessan espanjalaisopiskelijan kanssa, joka

sanoi tulleensa vaihtoon lähinnä juhliakseen. Sadat vaihto-opiskelijat, jotka ovat ensimmäistä kertaa poissa kotipaikkansa rajoituksesta, huudattavat musiikkia yöstä toiseen. Ja tämän rakennuksen seiniä voisi kuvailla adjektiivilla ”paperinohuet”. Huvittavinta on, että maksan tästä murjusta paljon enemmän kuin Turun keskustassa sijaitsevasta 82-neliöisestä asunostani, jossa asun avovaimoni ja koiran kanssa. Joten ei liene ihme, että heikkoina hetkinä tulen kysyneeksi hiljaa mielessäni: Olisit voinut käydä täällä pidennetyllä viikonloppureissulla, mutta viisi kuukautta – miksi vaivautua?

Vastaus on yksinkertainen: sivistyksen ja seikkailun takia. Jo parin vuosisadan ajan suomalaiset

ylioppilaat ovat tehneet matkoja Eurooppaan kouliakseen itseään opeilla, joita ei ole tarjolla kotimaassa. Me olemme vieläkin kaukainen kansa, jolla on lyhyt sivistyksen historia joten ajatus on edelleen pätevä, jopa tällä informaation aikakaudella. Euroopassa kulkiessaan ei voi olla kuin kateellinen siitä pitkästä historiasta, joka näillä mailla on. Se tuntuu henkivän joka puolelta esiin. Ja millainen otsake on ensimmäisellä kurssillani: The history and philosophy of Modern Warfare. En tiedä olenko koskaan kuullut parempaa kurssinimeä. Sen sisältökin on aika rautaista kamaa. Sitä paitsi, tällaista sivistä-itseäsi-ja-tutustu-muihin-kulttuureihin toimintaa avustetaan, joten yes sir, rahat tiskiinkin vaan, and I'm off. Ehkä ilmassa on myös pieni aavistus viimeisistä nuoruuden vuosista. Lapsenlapsille kerrottavaa ja niin edelleen, te tiedätte tämän tarinan.

Mitä olen saanut aikaan vaihdon kolmen ensimmäisen viikon aikana? Olen tehnyt paljon uusia ystäviä, törmännyt monenlaiseen kulttuuritaustaan, kokenut kovia, pitänyt hauskaa. Pian lähden kiertämään tätä maata espanjalaisen filosofikollegani kanssa. Pari kuukautta lisää ja kierrän Etelä-Eurooppaa junalla. En tiedä, mutta minusta tuntuu, että alan pitää tästä hommasta päivä päivältä enemmän.

Joni Tauriainen

Kirjoittaja on 5. vuoden filosofian opiskelija, joka lähti vaihtoon kolme vuotta myöhemmin kuin suunnitteli.

KUINKA KAUAN ON IKUISUUS?

Täytyy myöntää, että olen ihastunut suuriin kysymyksiin. Kuten niin moni sukupolveni nuori, minäkin omistin aikanaan Super Nintendon. Erilaisia pelejä tuli ja meni mutta erityisen hyvin itselleni jäi mieleen eräs täysin summamutikassa ostamani japanilainen seikkailupeli. Tunsin jotain mystistä vetovoimaa, kun tuijotin laatikon kannessa komeilevaa, avaruudesta päin kuvattua maapalloa, jonka yllä luki "Illusion of Time". Pelissä seikkailtiin osin todellisissa ja osin lähinnä myytteihin perustuvissa paikoissa kautta ihmiskunnan historian ja tarinan loppuhuipennuksessa erään erityisen voimakkaan tapahtuman jälkeen pelin päähenkilöt heräävät jälkiteollisen maailmankuvan mukaisesta asfalttiviidakosta muistamatta yhteistä aikaansa ja suurta seikkailuaan menneisyydessä.

Näyttää siltä että ajelehdimme ajan virrassa. Suurimmista kuviteltavissa olevista konstruktioista, kuten universumista, voidaan siirtyä pienempiin yksiköihin, kuten muurahaisiin ja aina näyttää siltä, että kaikki syntyy ja kuolee, tai tulee olevaksi ja lopulta häviää. On kieltämättä olemassa asioita, joiden sanotaan olevan ikuisia mutta mitä ikuisuus oikeastaan tarkoittaa? Onko ikuisuus vain käsite jollekin sellaiselle, jota suurella todennäköisyydellä ei koskaan pystytä tyydyttävästi selittämään?

Kun meille hektisen nykyajan nuorille puhutaan ajasta, me ajattelemme yleensä ensimmäiseksi kelloa, tuota alituisen niskaamme hengittävää, sosiaalisen kontrollin nimissä kehitettyä helvetinkonetta, joka pitää meidät ruodussa. Kelloja ja kalentereita kaukai-

semmästä historiasta kielivät monet Etelä-Amerikan viidakoissa nykyäänkin majojaan pitävät intiaaniheimot, kuten 2000-luvulla paljon akateemista mielenkiintoa herättäneet Pirahät, joiden kulttuuriin ei edelleenkään tunnu kuuluvan mitään konkreettista käsitystä sen enempää luvuista, kuin ajastakaan. Ajan kaltaisille abstrakteille käsitteille ei ole tarvetta, sillä heimon jäsenten näkemys maailmasta nojaa välittömään henkilökohtaiseen kokemukseen.

Vaikka Pirahojen kaltaisilla hardcore-empiristeillä ei yhteisönä ole sukupolvien taakse ulottuvaa kollektiivista muistia, eivätkä he kielessään viittaa esimerkiksi heimon jäsenten fyysiseen ikään, on silti kyseenalaista kutsua heitä yhteisöksi ilman aikaa. Pirahät erottelevat yhteisönsä jäseniä muihin tekijöihin, kuten näiden elämänsä aikana tekemiin tekoihin nojaten, joten vaikka he eivät ymmärrä "modernia" sosiaalista aikaa, on selvää, että he havaitsevat maailmassaan muutosta. Omin sanoin Pirahät toteavat asioiden alkavan ja loppuvan. Niin tai näin, kun

*"Ehkä millään, mukaanlukien ajalla, ei tosiasias-
sa ole liikettä eikä suuntaa. On
vain erilaisia perspektiivejä"*

asiat muuttuvat, voidaan muutokselle aina kehittää jonkinlainen sosiaalinen mittari.

Jos kaikki muuttuu, niin voiko mikään olla ikuista? Suhteellisuusteorian innoittama eternalismi vie ajan filosofian astetta pidemmälle. Se haastaa käsityksemme kolmiulotteisesta maailmasta. Sen sijaan, että maailma ympärillämme muuttuisi ajan funktiona, eternalismin mukaan aika itsessään on todellisuuden neljäs ulottuvuus. Se tarkoittaa, että kaikki hetket ja aikamuodot ovat yhtä todellisia ja yhtä olemassaolevia tuolla todellisuuden sisäänrakennetulla aikajanalla. Tämän teorian mukaan voimme siis sanoa, että tulevaisuus ja menneisyys ovat aina olemassa, vaikka toisaalta emme voikaan sanoa, että ne ovat olemassa "nyt", koska ei ole olemassa neljiulotteisen maailman ulkopuolista aikaulottuvuutta, jonka virrassa tulevaisuus tai menneisyys voisi tapahtua. Siispä oikeasti mikään ei muutu, ja siksi tämä "block universe" on todellisuudessa staattinen monoliitti, kuin luojan maalaama taulu. Todellisuus on vain idea, tai ajatus, jota me luulemme elävämme. Ehkä millään, mukaanlukien ajalla, ei tosiasiasa ole liikettä, eikä suuntaa. On vain erilaisia perspektiivejä.

Tuoko tämä sitten ketään piiruakaan lähemmäs ikuisuutta? Ajan ontologiaan pureuduttaessa on esitetty, että vaikka näkemys ajan virran objektiivisesta olemassaolosta voidaan kiistää, ei voida kiistää etteikö kaikilla tiedostavilla olennoilla olisi sisäänrakennettuna kulttuurista riippumaton taipumus kokea ajan kulumisen objektiivisena tosiasiana. Siksihän todellisuuteen kuuluu aika, ettei kaikkia menneen, nykyisen ja tulevan tapahtumia koettaisi

yhtäaikaisesti. Ehkä me olemme aistiemme vankeja. Koska kaikki mitä ylipäätään kykenemme havaitsemaan yhtään mistään kulkee aistiemme kautta ja noudattelee kausaliteetin lakeja, subjektiivista illuusiota ajan kulusta ei voi välttää. Näin ollen sillä, tikittääkö jonkun ranteessa tosiasiasa jonkinlainen universaali Rolex, ei ole mitään merkitystä ja siksi sinä, hyvä lukija, et voinut etukäteen "muistaa" lukee neesi jo tämän artikkelin.

Suhteellisessa maailmankaikkeudessa minut lenkkipolulla ohittava juoksija vanhenee kyseisellä hetkellä meistä kahdesta hitaammin, ja lähes valonnopeutta kiitävän aluksen miehistö voi elää puoli miljoonaa vuotta. Tosin on pidettävä mielessä, että aika kuluu hitaammin vain suhteessa muihin. Kiintoisaa. Kovista luonnontieteistä mitään tietämättömänä rohkenen väittää, että tulee aika jolloin fysiikan teoriat kumoutuvat tai ainakin täydentyvät huomattavasti, mutta paljon kauempana vaikuttaa olevan se hetki, jolloin ihmiset lakkaavat olemisen tuskassaan miettimästä paljonko aikaa kuluu tunnissa. Aika kiehtoo, koska kulutusyhödykkeenä se on ilmaista mutta korvaamaton. Aika on rahaa, sanotaan, kun yhteiskuntamme vauhti kiihtyy kiihtymistään. No, sekä aikansa että rahansa voi epäilemättä tuhjata mutta vain toista niistä et voi koskaan saada takaisin.

Harley Bergroth

Keksi eri vänkä iskulause kirjastovahti Maurille!

Keljuuttavatko kirjastotovereiden kehnot käytöstavat?

Niin kirjastovahti Mauriakin!

Keksi Maurille sanat suuhun nohevan fraasin muodossa.

Index ry:n ja tieteenalakirjasto Anthropoksen järjestämässä ideakilpailussa sinulla on mahdollisuus saada oma hengentuotteesi osaksi käyttäymiskampanjaa!

Palkintona valitulle iskulauseelle on 30 euron lahjakortti Akateemiseen kirjakauppaan + 2 leffalippua. Kaikkien vastanneiden kesken arvotaan leffalippuja sekä kopiokortteja.

Vastaa joko sähköpostilla osoitteeseen index-puheenjohtaja@utu.fi tai kirjoita ehdotuksesi FB-eventin seinälle 26.2.12 mennessä.

THREE BEERS

Pakollinen sivuaine

Mon-Fri 15-02

Sat 16.30-02

Sun 18-02

Inspektorinkatu 4 (Yo-kylä)

(02)2377389